

První list Korintánům je koncipován jako odpověď na řadu otázek. Od 8. kapitoly odpovídá svatý Pavel na problém, zda je možné konzumovat maso obětované pohanským modlám, které zřejmě bylo běžně dostupné. To vede autora k dlouhé úvaze o vnitřní svobodě (kap. 9–10), která je mnohem podstatnější než samotný problém jezení masa.

Chtěl bych vám, bratři, připomenout, že všichni naši praotcové byli pod oblakem, všichni prošli mořem, všichni přijali Mojžíšův křest v oblaku a v moři, všichni jedli stejný duchovní pokrm a všichni pili stejný duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus. Ale přesto se většina z nich Bohu nelíbila. Pomřeli na poušti. Tyto věci se staly nám pro výstrahu, abychom netoužili po špatnostech, jako toužili oni. Ani nereptejte, jako někteří z nich reptali, a za to byli pobiti od anděla Zhubce. To se jim přihodilo jako výstražný příklad a bylo to napsáno jako poučení pro nás, kteří žijeme v době poslední. Když se tedy někdo domnívá, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl. (1 Kor 10,1-6.10-12)

Evangelium

Lukášovo evangelium je koncipováno tak, že od kapitoly 9, verše 51 Ježíš začíná svoji poslední cestu do Jeruzaléma. Na této cestě vypráví řadu epizod. S vědomím této poslední osudné cesty čteme náš text, který má spíše prorocký charakter, tedy skrze konkrétní událost vyzývá k jednání.

V té době přišli k Ježíšovi se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětních zvířat. Řekl jim na to: „Myslíte, že ti Galilejci, když to museli vytrpět, byli větší hříšníci než ostatní Galilejci? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni podobně zahynete. Anebo oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a usmrtila je: myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni právě tak zahynete.“ Vypravoval pak toto podobenství: „Jeden člověk měl na své vinici zasazený fíkovník a přišel na něm hledat ovoce, ale nic nenašel. Proto řekl vinaři: ‘Hle, už tři léta přicházím hledat ovoce na tomto fíkovníku, a nic nenacházím. Poraz ho! Proč má zabírat půdu?’ On mu však odpověděl: ‘Pane, nech ho tu ještě tento rok. Okopám ho a pohnojím, snad příště ovoce ponese. Jestliže ne, dáš ho pak porazit.’“ (Lk 13,1-9)

K zamyšlení

„...všichni podobně zahynete“ Slova dnešního evangelia nezni příliš povzbudivě. Mnozí si leckdy připadáme jako „uschlý strom“. Zní „poraž ho“ i na naši adresu? Autoři Nového zákona však apelují na jinou skutečnost. Po určitém nadšení, které víra přináší, často přichází zevšednění. Bůh a jeho evangelium zapadnou mezi mnoho

našich všedních povinností. On ale zůstává dárce života, smyslu i radosti. On vede k osvobození, on pracuje s každým člověkem velmi osobně. On i dnes vysvobozuje, uzdravuje a vede ke svobodě svůj lid, tedy i nás. (Pramen: vira.cz)

Netěším se na dobu půstu;

ale vím, že mi prospěje.

Prosím tě tedy, dobrý Bože, aby se pro mě stala časem milosti,

časem vnitřního očištění a svobody.

Dej, ať rozpoznám, kde jsem se zapletl do závislosti.

Daruj mi tyto dny postní doby,

jako dobu cvičení vnitřní svobody.

Očisti mě od pochmurných emocí,

od hořkosti, zklamání a hněvu,

aby na poli mé duše mohla vyrůst dobrá a plodná pšenice.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Existuje ještě něco mnohem ušlechtlejšího než pomáhat chudým – připustit svoji vlastní chudobu.
- Čemu se více divit – když suché kosti ožijí, nebo když živé kosti vyschnou?
- Bůh má plné zuby těch, kdo Ho mají plná ústa.

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

3. neděle postní

Postní doba je časem obnovení naší víry. Texty poukazují jednak na zásadní momenty víry (Boží jméno, svoboda), jednak alarmují naši pozornost, abychom nezůstali lhostejnými posluchači. Proč jsme uvěřili v Krista a jaké klíčové pilíře utvářejí naši víru?

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE Ne - v 9.00
Út - v 16.30 v kapli na faře
St - v 16.30 v kapli na faře
Čt - v 7.30 v kapli na faře
Pá - v 16.30 **Pobožnost křížové cesty a mše sv.**
DD MILEŠOV Pá - v 9.15 (tento týden v 10.30)

Slavnost Zvěstování Páně - 25. března, mše sv. v 16.30 v kostele

Modlitební skupina - Út v 15.30

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 24.3. 2019 v 9.00

Velemín v 11.00 za † bratra a Boží požehnání pro jeho žijící rodinu

Ne 31.3. 2019 v 9.00 za † Rudu Effenbergra

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

312. Jak člověk pozná, že zhrěšil?

To, že se člověk dopustil hříchu, pozná z hlasu svého svědomí, které ho obviňuje a vede k tomu, aby přiznal své pochybení před Bohem.

313. Co je předpokladem přijetí Božího milosrdenství?

Přijmout Boží milosrdenství od nás vyžaduje, abychom přiznali své viny a litovali svých hříchů, „Když uznáme, že se dopouštíme hříchů, on nám hříchy odpustí a očistí nás od všeho špatného, protože věrně plní, co slíbil, a protože je spravedlivý“.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

26. března – připomínka sv. Haštala, mučedníka

HOSTITEL SVATÝCH

Byl správcem císařského paláce v Římě, klíčником a zároveň horlivým křesťanem. V době pronásledování poskytoval službu křesťanům tím, že je ukrýval ve svém příbytku, v horním patře císařského paláce. Tam skrýval i papeže Jáa a shromažďoval věřící k bohoslužbám. U Haštala se všichni navzájem povzbuzovali k vytrvalosti, statečnosti a posilovali se ve víře. Haštal byl prý přezdíván "Hostitel svatých." Jeho přítelem byl Tiburc, Říman vznešeného rodu a oba prý měli charisma uzdravování nemocných, pro které se obraceli na víru další pohané.

V paláci se cítili dlouho celkem bezpečně, protože nikdo neměl tušení, že císařský palác by mohl být tajným shromaždištěm křesťanů. Nakonec se je přece jen podařilo objevit. Možná, jak uvádí M. Liptovská, pomocí odpadlíka Torkváta, který zradil. Dávlova taktika boje (svádět a poškozovat) proti věřícím se táhne celými dějinami Církve. Jak říká apoštol Pavel "nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla" (Ef 6,12) a dál vyzývá, abychom na sebe oblékli plnou Boží zbroj...V jiném listě uvádí: "...je psáno: ‚Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.‘ Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval." (Řím 8,36-37) S těmito nebo podobnými myšlenkami zůstávali křesťané věrní a schopni odpouštět svým mučitelům

Císařský náměstek Fabián všechny přítomné křesťany u Haštala zajal a záhy dosáhl mučednické koruny. Haštal byl při vyšetřování třikrát natažen na skřípec a zbičován. Obzvláště po něm chtěli, aby obětoval pohanským bohům Martovi a Jovišovi, snad proto, že jeho mučitelé v něm viděli oporu církve. Když se jim ho nepodařilo zlomit, zmučeného ho vhodili do jámy a za živa zasypali pískem. Jako jeho poslední modlitba v mukách je uváděna tato: "To je ten den, po kterém jsem toužil, hodina, kterou vítám. Děkuji Ti, Pane, že mohu trpět pro Tvé jméno."

Úctou ke sv. Haštalovi byla známa i Praha, která má roku 1368 i lebku sv. Haštala uváděnou mezi ostatky. Ta byla později přenesena do farního kostela na Staré Město, kde je v Praze dodnes uchovávána.

31. března – 4. neděle postní (Laetare)

Duchovní adopce počatého dítěte

Nenarozené dítě bylo od početí utvářeno rukou Boha a je Bohem povoláno, aby milovalo a bylo milováno, nejen nyní, v tomto životě, ale navždy. Bůh na nás nikdy nezapomene. [...] Když dopustíme, že matka může zabít své vlastní dítě, jak můžeme po jiných lidech chtít, aby se nezabíjeli navzájem? Matka Tereza, 1994

Jedná se o modlitby za konkrétní dítě ohrožené úmyslným zabitím (potratem) a za jeho rodiče. Stáváme se tak duchovními rodiči dítěte, které sice nemusíme osobně znát, ale zná ho náš nebeský Otec.

Nevíme, jaká a jak dlouhá bude životní pouť tohoto dítěte i jeho rodičů. Věříme ale, že se naše modlitby a oběti rozhodně neztratí, a že se jednou s „naším“ dítětem i jeho rodiči u Pána setkáme.

Být „duchovním adoptivním rodičem“ obnáší v průběhu devíti měsíců po přijetí závazku:

1. Každý den se pomodlit modlitbu za záchranu počatého dítěte a za jeho rodiče.
2. Každý den se pomodlit jeden desátek růžence (nekatolíci modlitbu dle svého uvážení).
3. Každý den vykonat alespoň drobný skutek milosrdenství k bližnímu nebo kající skutek dle svého uvážení a možností.
4. Katolíci se jednou za měsíc účastní mše svaté s osobním úmyslem za adoptované dítě a jeho rodiče. Nemocní, kteří se nemohou mše svaté zúčastnit, obětuji na tento úmysl den svého utrpení.

Přijetí závazku na začátku lze těmito nebo podobnými slovy:

Svatá Panno Maria, Boží Rodičko, všichni andělé Boží a svatí, veden(a) touhou pomáhat při záchraně počatých dětí jsem rozhodnul(a) a slibuji, že ode dne (na slav- nost, o svátku...) přijímám do Duchovní adopce dítě, jehož jméno zná pouze Bůh, a po devět měsíců, každý den, se budu modlit za záchranu jeho života, za jeho život po narození a za jeho rodiče. Amen.

Příklad každodenní modlitby za ochranu počatého dítěte a za jeho rodiče:

Pane Ježíši. Na přímlovu tvé Matky Marie, která souhlasila s tvým početím, a která tě s takovou láskou porodila, a na přímlovu svatého Josefa, člověka pevné víry, který o tebe a tvou matku pečoval a byl vám oběma statečným ochráncem, tě prosím za toto nenarozené dítě, které jsem duchovně adoptoval(a), a které je v nebezpečí zabití v lůně své matky. Prosím, dej jeho rodičům lásku a odvahu zachovat svému dítěti život, který jsi mu daroval ty sám. Amen.

Pro registraci k duchovní adopci počatého dítěte zašlete e-mailem své jméno, poštovní adresu a jména dalších účastníků (např. členové rodiny) na adresu info@hnutiprozivot.cz.

Gaudete et exsultate

Apoštolská exhortace

O povolání ke svatosti v současném světě

"Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství."

80. Milosrdenství má dva aspekty: dát, pomáhat a sloužit druhým a také odpustit a chápat. Matouš to shrnuje ve zlatém pravidle: „Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim“ (Mt 7,12). Katechismus nám připomíná, že tento zákon je třeba aplikovat „v každém případě“ (KKC, 1789), zejména když někdo „někdy musí čelit situacím, v nichž mravní úsudek není tak jistý“ (KKC, 1787).

81. Dát a odpustit je pokusem reprodukovat ve svém životě drobný odlesk dokonalosti Boha, který dává a odpouští překypujícím způsobem. Z tohoto důvodu nenacházíme v Lukášově evangeliu výraz „buďte dokonalí“ (Mt 5,48), nýbrž „buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesuďte, a nebudete souzeni, nezavrhuje a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete“ (Lk 6,36-38). A potom dodává něco, co bychom neměli přehlédnout: „Jakou mírou měříte, takovou se naměří zas vám“ (Lk 6,38). Míra, kterou používáme při chápání a odpouštění, bude aplikována na odpuštění nám. Míra, kterou aplikujeme při dávání, bude v nebi aplikována na naši odměnu. Nevyplatí se na to zapomenout.

82. Ježíš neříká „blahoslavení ti, kdo plánují pomstu“, nýbrž nazývá blahoslavenými ty, kteří odpouštějí a činí tak sedmdesátkrát“ (Mt 18,22). Je třeba myslet na to, že všichni tvoříme zástup těch, kterým bylo odpuštěno. Na nás všechny bylo shlednuto božským soucitem. Pokud upřímně přistoupíme k Pánu a zbystříme svůj sluch, pravděpodobně občas zaslechneme tuto výčitku: „Neměl ses i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?“ (Mt 18,33). Dívat se a jednat milosrdně – to je svatost.

(pokračování příště)